

Da's balen!

Tekst en foto's: Hans van de Ven

De ene clubavond is het wat drukker dan de andere. Deze keer behoorlijk volle bak. Aan de kapstok geen vrij haakje meer te vinden. Gezellig! Een beetje bijpraten, drankje erbij. 't Is de eerste dinsdag van de maand, dus rijavond, vooral in de grote zaal. Her en der wordt ook geklust, soms noodzakelijk omdat de treinen hun parcours niet rijden zoals dat gewenst is. De rails worden gepoetst. Wielen gereinigd. Een stoomloc met een sleep rytuigen verdwijnt voor (te) lange tijd ondergronds en blijkt na inspectie met een van de leiplatten achter een loshangende stroomdraad van een lantarenpaal te zijn blijven steken. De bel van de onbewaakte overweg blijft extreem lang rinkelen. Met een stopwatch wordt opgemeten hoeveel het geluidsfragment ingekort moet worden.

Maar er is ook tevredenheid, bijvoorbeeld omdat de onlangs gerevoveerde helling richting een van de bruggen nu geen hobbels meer vertoont en de treinen keurig de bult beklimmen.

De voordeurbel klinkt weer en iemand gaat opendoen. Dan komt een groep van maar liefst tien personen binnen, waaronder vijf kinderen. Enthousiaste kinderen en al snel blijkt: zeer geïnteresseerd ook nog eens. Het zijn gasten van Martien, die ze hartelijk verwelkomt en natuurlijk direct een rondleiding verzorgt.

De mannen hebben veel aandacht voor onze analoge Märklinbaan-in-aanleg, de kinderen zien meer in de Z-baan, die steeds groener wordt en barstensvol details zit. Ook rond de haven van de digitale baan en bij de draaischijf was overduidelijk genoeg te bewonderen. Leuk om te zien hoe de groep bij elkaar blijft en elkaar steeds weer op allerlei zaken wijst.

Maar dan is het tijd om de handen uit de mouwen te steken. Linda, Maaïke, Joep, Stijn en Roy worden uitgenodigd in onze knutselruimte. Daar willen de begeleiders meer van weten en ze kijken over de schouders mee. Opdracht: knip een strook van 56 cm cellotape af en leg die met de plakken kant naar boven op tafel. Dat blijkt het beste te gaan als er samengewerkt wordt. Slim idee van Martien! Vervolgens mag het plakband dik worden bestrooid met korte Noch grasvezels. Een beetje aandrukken kan geen kwaad. En dan het overtollige strooisel wegvegen. Keurig terug in het zakje, die kids zijn goed opgevoed hoor. Het plakband moet nu strak worden opgerold, met het gras aan de buitenkant. Daar komt een stukje fijne motoriek aan te pas. En geduld is ook wel prettig. De een fabriceert een kleiner rolletje dan de ander, maar met een beetje extra strooisel aan de zijkant krijgt iedereen een prima resultaat. Oh, niet vergeten om bij het laatste stukje plakband nog even een extra drupje lijm te laten lopen. Prachtige hooibalen zijn het resultaat.

Een van de begeleiders vertelde ondertussen dat in het eigen clubhuis in Rheden tweemaal per week een groepje kinderen bezig is met trainen en alles wat daarmee samenhangt. De rangeerbaan met tien gesloten (en genummerde) wagons kan zomaar een opdracht van een uur tijd vergen. "Zet de even wagens op een rij en de oneven wagens daarnaast." Wissels omzetten, een slimme volgorde bedenken, opdrachten tussendoor ("Laat met spoed de torpedowagen wegslepen") mogen je niet van de wijs brengen. Ook hier is samenwerken het sleutelwoord. Een andere keer wordt soldeerles gegeven of worden bomen gemaakt van sisaltouw. Voor wie meer wil zien of weten: google maar op treinclub Rheden en je vindt zo hun website en YouTube-filmpjes.

Martien roept dat het tijd is voor een consumptie in De Spoorbiels en dat laten Linda, Maaïke, Joep, Stijn en Roy zich geen twee keer zeggen. Proost! Ze nemen het resultaat van hun noeste arbeid mee naar Rheden.

Da's balen (voor ons).